

ОСОБЛИВОСТІ АНАЛІЗУ КАТЕГОРІЇ ПРЕДИКАТУ В СУЧАСНІЙ КИТАЙСЬКІЙ МОВІ

Ковальчук Ю. Ю.

аспірантка кафедри східної філології

Київський національний лінгвістичний університет

вул. Предславинська, 5/17, Київ, Україна

orcid.org/0000-0002-5427-634X

yuliia.kovalchuk@knlu.edu.ua

Ключові слова: *китайська мова, предикат, предикативність, предикативне відношення, функціонально-семантичний аспект.*

Статтю присвячено опису особливостей аналізу категорії предикату в сучасній китайській мові. Об'єктом обрано аналіз досліджень категорії предикату. Схарактеризовано такі поняття, як предикативність, предикативне відношення та процес предикації, з метою фундаментального визначення й систематизації засобів реалізації категорії предикату та предикативних відношень у китайській мові. Визначено широкий спектр досліджень зарубіжних, китайських і вітчизняних синологів, присвячених висвітленню особливостей категорії предикату, що сприяло ґрунтовній систематизації аналізу досліджень категорії предикату в сучасній китайській мові. Установлено, що для визначення поняття «предикат» варто розрізняти логічну і граматичну категорії, оскільки предикат співвідноситься із семантичною ознакою, а присудок, поняття, яке застосовується в західноєвропейській і вітчизняній лінгвістичній термінології, асоціюється з формальною стороною (частина речення). Отже, семантичний предикат указує на ознаку предмета та його здатність до зміни ознаки або стану в часі й просторі. Також зазначено, що предикат містить найбільше смислове навантаження та асоціюється з тією частиною речення, яка містить аргумент. Проаналізовано класифікацію частин мови, що володіють різним ступенем предикативності й можуть виконувати функцію предикату в китайській мові. Також установлено, що спільною ознакою таких частин мови є ідея потенційної мінливості, тобто здатність указувати не лише на ознаку, а й на зміни ступеня інтенсивності ознаки. З'ясовано, що китайські синологи зосереджують дослідження на систематизації та поглибленому вивченні засобів реалізації предикативних відношень, які вважаються основою структури китайської мови. Крім того, зазначено, що західноєвропейські синологи зосереджують увагу на дослідженні категорій, між якими може встановлюватися предикативний зв'язок, наприклад, топік-коментар. На додаток визначено специфіку дослідження категорії предикату у функціонально-семантичному аспекті як привілейовану серед вітчизняних і зарубіжних синологів.

PECULIARITIES OF ANALYSIS OF THE CATEGORY OF PREDICATE IN MODERN CHINESE

Kovalchuk Yu. Yu.

Postgraduate Student at the Department of Oriental Philology

Kyiv National Linguistic University

Predslavynska str., 5/17, Kyiv, Ukraine

orcid.org/0000-0002-5427-634X

yuliia.kovalchuk@knl.u.edu.ua

Key words: *Chinese, predicate, predicativity, predicative relations, functional-semantic aspect.*

The article deals with the description of the means of expression of the category of predicate in modern Chinese. In order to fundamentally define and systematize the means of realization of the category of predicate and predicative relations in Chinese, the analysis of predicate category research was chosen as the object of study, and such concepts as predicate, predicative relation and predication process have been characterized. A wide range of research by foreign, Chinese and domestic sinologists, devoted to highlighting the features of the category of predicate has been analyzed, as it has helped to make a thorough systematization of the research of category of predicate in modern Chinese. It has been determined, that when defining a concept of predicate, one should distinguish between logical and grammatical types of predicate, as the logical predicate correlates with the semantic feature, while the grammatical predicate, which is used in Western European and domestic linguistic terminology, is associated with the formal side (part) of the sentence. Thus, the semantic predicate indicates the feature of an object and its ability to change the feature or condition in time and space. It has been determined that the predicate carries the greatest semantic load and is associated with the part of the sentence that contains an argument. The classification of the parts of speech, that have different degrees of predicativeness and can perform the function of a predicate in Chinese, was analyzed. It has also been determined, that a common feature of such parts of speech is the idea of potential variability, i.e. the ability not only to indicate a feature, but also to indicate any changes in the degree of intensity of the feature. It has been analyzed, that Chinese sinologists focus their research on the systematization and in-depth study of the means of realization of predicative relations, which are considered to be the basis of the structure of the Chinese language. In addition, the Western European sinologists focus on the study of categories, that can form predicative relationship, such as: topic & comment. Moreover, it was found out, that the study of the category of predicate in the functional-semantic aspect is privileged among domestic and foreign sinologists.

Постановка проблеми. У сучасній китайській мові категорія предикату викликає особливий інтерес і заслуговує на докладне дослідження. Предикат посідає центральне місце в когнітивній моделі мови, адже предикатом є те, що утворює речення з різних слів і понять. У логіці та лінгвістиці предикат – це присудок судження, тобто те, що висловлюється (стверджується або заперечується) про суб'єкт. Предикат вступає в предикативне відношення із суб'єктом, указує на наявність або відсутність ознак у предмета [1]. Можна зазначити, що поняття «предикат» узагальнює поняття «висловлювання», тобто частину речення, яка містить аргументи, відповідно, якщо аргумент

один – предикат виражає властивість аргументу, якщо більше – відношення між аргументами [2]. Оскільки предикат є об'єктом дослідження багатьох китайських і європейських мовознавців, а предикативне відношення є головною ланкою в граматичній структурі китайської мови й основою базової структури речення, дослідження різноманітних підходів і методів аналізу предикатів у сучасній китайській мові є одним із головних завдань у китайських мовознавчих студіях.

Аналіз досліджень. Проблематику дослідження категорії предикату висвітлено в працях зарубіжних і вітчизняних науковців. Н. Арутюнова пропонує таке визначення предиката: «Це термін

логіки й мовознавства, який позначає конститутивний член судження, те, що стверджують або заперечують про суб'єкт» [3, с. 392]. Однак це не будь-яка інформація про суб'єкт, предикат (на відміну від присудка, який допускає будь-який вид інформації), указує на ознаку предмета, його стан і відношення до інших предметів. І. Мещанінов головну властивість предиката вбачав у можливості представляти суб'єкт у бутті [4]. І. Вайсберг пропонує два визначення предиката: 1) предикат – це найважливіша частина речення, він містить інформацію про особу або предмет, що він робить або що з ним відбувається; 2) предикат – це частина судження, яка є складником висловлювання (речення), де суб'єкт є означуваним поняттям, а предикат – означенням, при цьому предикат містить найбільш важливий результат судження [5].

Варто зазначити, що в багатьох мовах термін «предикат» замінюють калькою «присудок», однак присудок асоціюється з формальною стороною (член речення), а предикат – зі змістовою, тобто семантичною, стороною. Семантична сутність предиката тісно пов'язана з поняттям «ознака», це поняття включає якість, властивість, стан і дію предмета, відповідно, є класи слів (ознакові), які використовуються для позначення ознаки: дієслова, якісні прикметники й абстрактні іменники [6].

Ці визначення характеризують предикат як частину судження, яка уможливує логічне передання інформації про щось або про когось, адже є самим носієм цієї інформації. Отже, речення без предиката не можна вважати реченням, адже за його відсутності не відбувається предикативний зв'язок (зв'язок, який утворює речення). Згідно з теорією, яку запропонувала Г. Золотова, зв'язок між предикативно поєднаними центральними компонентами називається тотожністю. Це зв'язок між елементами мінімуму речення, шляхом якого відповідні синтаксичні форми слів поєднуються з метою вираження типового значення. На думку Г. Золотової, сутність предикативного зв'язку полягає в організації синтаксичних компонентів у повідомленні як комунікативної одиниці, яка співвідноситься з дійсністю [7].

Дослідженню предикативного зв'язку в китайській мові присвячено праці таких учених. Ван Лі [8] у працях досліджував конструкції з предикативним зв'язком і класифікацію таких конструкцій на перший, другий і розряди відповідно до функцій, які виконують слова, що входять до складу предикативних конструкцій. Люй Шусян [9] виокремлював три типи предикативного зв'язку: іменник+іменник, іменник+дієслово, іменник+прикметник. У праці Ч. Лі, С. Томпсон [10] охарактеризовано предметно-предикатні словосполучення, які в складі речення виконують роль присудка або виступають як самостійне речення. Учені також

охарактеризували основні мовні категорії – *топик* і *коментар*, що пов'язані між собою предикативним відношенням, яке є основою китайської мови. Дослідження В. Курдюмова [11] присвячені опису китайської мови в рамках предикативної концепції, у якій мова розглядається як сукупність процесів породження-сприйняття, що реалізуються у формі предикаційних ланцюгів.

Ключовими поняттями предикативної концепції є: *предикативність* як властивість, *предикативне відношення* як базовий тип зв'язку, *процес предикації*, який забезпечує (існування) мови. Розглянемо кожне із цих взаємопов'язаних понять окремо: *предикативність* – це лінгвістична категорія, яка відображає властивість речення як одиниці, тобто набір формальних ознак, що уможливають сприйняття речення мовцем або слухачем як комунікативно автономне, або елементарну комунікативну єдність. Предикативне відношення є основною ознакою, що формує предикативність, відношення опису характеристики одного компонента іншим; компонент, який підлягає опису, – *топик*; компонент, що описує, – *коментар*. Предикація – перехід від однієї структури (топик-коментар) до наступної в процесі породження-сприйняття, наприклад:

1) у процесі текстотворення відбувається розпад елементарної структури на декілька;

2) при згортанні кількох структур до однієї; в обох випадках вихідні та підсумкові структури зберігають предикативне відношення.

В. Курдюмов також зауважив, що предикативний зв'язок є універсальною властивістю і структурною основою китайської мови. О. Драгунов здійснив розмежування двох основних розрядів: імена і предикативи, які розрізняються за такими ознаками: імена не можуть самостійно, без зв'язки 是 виражати присудок, не поєднуються безпосередньо із запереченням 不 і прислівником ступеня 很; предикативи, у свою чергу, можуть самостійно виступати в ролі присудка та поєднуватися із запереченням і прислівником ступеня. О. Драгунов зараховує до предикативів дієслова та прикметники, а також зазначає, що в китайській мові прикметникам притаманна ціла низка дієслівних ознак. У сучасній китайській мові спільною смисловою ознакою дієслів і прикметників є ідея потенційної мінливості, тобто здатність виражати ознаки предметів, які допускають зміни в часі або в ступені інтенсивності, отже, присудок, виражений прикметником, має оцінне або часове значення [12, с. 160].

Семантичне значення предикативів і місце, яке предикат посідає в когнітивній моделі мови, досліджував К. Красухін. Він виокремив універсальні параметри в характеристиці предикативів: «буття, подія, темпоральність», оскільки буття пов'язане з часом,

а час – із подією [13, с. 62]. Учений поділяє буття ще на три підтипи: *предикат існування* (не містить інформації про предмет, тільки повідомляє про його наявність або відсутність); *предикат тотожності* (містить рівний за обсягом суб'єкту понятійний об'єм, є незмінним у часі); *предикат локації* (фіксує суб'єкт у бутті в певній точці в певний момент мовлення або щодо моменту мовлення).

До предикатів тотожності також зараховують *оцінні предикати*, які дослідив і виокремив В. Мартинов. На його думку, головною рисою оцінних предикатів є можливість утворювати ступені порівняння та деривати зі значенням того чи іншого ступеня володіння ознакою [14, с. 167].

Функціонально-семантичний підхід до вивчення предикату застосовував В. Дем'янков. Згідно з його концепцією, семантична інтерпретація предикатів пов'язана з проекцією змісту речення на позамовну реальність і проекцію на внутрішній світ інтерпретатора. В. Дем'янков вважає, що відмінність базисних і небазисних предикатів відповідає відмінності цих проекцій [15].

О. Бондар досліджував предикати на основі формально-синтаксичної ознаки, яка має міцний зв'язок із семантико-синтаксичною та функціонально-когнітивною ознаками. Згідно з його теорією, усі предикати можна поділити на дві великі групи: *модусні* й *немодусні*. За дослідженнями О. Бондар функціонально-когнітивне підґрунтя предикатів модусу становлять субполя вірогідності, оптативності й переповідності [16, с. 61]. На дослідження й систематизацію предикатів зі значенням оптативності натрапляємо й у дослідженнях Ю. Любимової [17, с. 154–157].

Широка різноманітність підходів до вивчення категорії предикату та предикативного зв'язку, з одного боку, указує на високий рівень складності поставленої мети, а з іншого – на місце, яке посідає категорія предикату в сучасних мовознавчих, зокрема китайських, студіях і когнітивній моделі мови. Отже, необхідність дослідження особливостей категорії предикату зумовлена важливою роллю, яку відіграє предикат у структурній моделі китайської мови.

Мета статті полягає в дослідженні особливостей аналізу категорії предикату в сучасній китайській мові.

Об'єктом дослідження є аналіз категорії предикату в сучасній китайській мові.

Предмет – особливості аналізу категорії предикату в сучасній китайській мові.

Виклад основного матеріалу. Оскільки предикат є терміном логіки й мовознавства, то для дослідження особливостей аналізу цієї категорії насамперед необхідно з'ясувати сутність поняття категорії предикату. У мовознавстві для деяких мов цей термін уживають для позначення тієї частини

речення, яка відповідає основному змісту повідомлення, а також «ядерного» компонента цієї частини [18, с. 71]. Ми погоджуємося з твердженням Ю. Пащенко, що глобальна логічна властивість висловлювання та властивість думки, спрямованої на актуалізацію того, що повідомляється, має безпосередній стосунок до поняття предикату.

О. Боговик у науковій праці виокремлює *логічний предикат* як частину речення, що корелює з предикатом судження; граматичний предикат як формальну категорію синтаксису; *семантичний предикат* як категорію синтаксису, термін, що позначає ознаку, яка приписується суб'єкту; *комунікативний предикат*, який є основним змістом повідомлення, його ядром, ремою [19, с. 480]. Розглянемо приклад: 鸟飞 піао феї «пташка полетіла», слово 飞 феї *полетіла* є граматичним предикатом, адже виконує роль присудка, по-друге, воно розповідає про предмет судження (пташку), є логічним предикатом, по-третє, це комунікативний предикат, адже передає основний зміст повідомлення, а також є семантичним предикатом, тому що позначає ознаку (можливість літати – це ознака птахів), що приписується суб'єкту.

Однак, беручи до уваги твердження І. Вайсберга [5], що предикат містить у собі найважливіший результат судження, ми не можемо однозначно стверджувати, що єдиним можливим предикатом зазначеного вище речення може бути тільки присудок 飞 феї «летіти», адже якщо речення 鸟飞 буде відповіддю на запитання «хто полетів?», то найбільш вагомою інформацією міститиме в собі підмет 鸟 піао «пташка», у такому разі саме 鸟 піао позиціонується як логічний і комунікативний предикат.

Спробуємо проаналізувати таке твердження з огляду на особливості граматичної структури китайської мови. З погляду граматичної структури в сучасній китайській мові з метою визначення позиції предиката в реченні та його функцій варто почати з граматичних категорій, які можуть займати позицію предиката в реченні й етимологічно наділені певним, притаманним тій чи тій частині мови ступенем предикативності.

За твердженням Вана Лі, найвищим ступенем предикативності володіють дієслова (особливо неперехідні), наступними за ступенем предикативності є прикметники, адже подібно до дієслів вони можуть самостійно виражати присудок без зв'язки, менший ступінь предикативності притаманний числівникам, до найменшого ступеня предикативності належать іменники, адже вони позбавлені можливості виражати присудок без зв'язки [8, с. 230]. Однак проблематика питання частин мови в китайській мові досить широка, коло досліджень, присвячених опису та систематизації частин мови в китайській мові, указує на

те, що погляди мовознавців розділяються на два класи: до першого класу належать представники західноєвропейського китаєзнавства (А. Масперо, Б. Карлгрен та ін.), серед яких фігурує точка зору, що в китайській мові відсутні частини мови. До другого класу належать західноєвропейські синолози (одним із яскравих представників якого є Г. Габеленц і китайські мовознавці, що відстоюють тезис про наявність граматичних категорій у сучасній китайській мові). Варто також виокремити окрему ланку мовознавців, які не ставили під сумнів наявність у китайській мові частин мови, однак припускали явище процесу переходу певних слів від однієї частини мови до іншої.

За дослідженнями В. Курдюмова, належність до певної частини мови не є властивою для слова в китайській мові, «частина мови» – це лише позиція, яку слово може чи не може займати, при цьому граматичних заборон на зайняття позиції в китайській мові не існує [11, с. 169]. Це означає, що одне слово може займати різні позиції, а отже, мати різний ступінь предикативності, наприклад: слово 画 huà може займати позицію іменника «картина» й дієслова «малювати»:

1) 这幅画很漂亮。Zhè fú huà hěn piàoliang. Ця картина чудова.

2) 孩子画了一朵花儿。Háizi huàle yī duǒ huār. Дитина намалювала квіточку.

У першому варіанті слово 画 huà має найнижчий ступінь предикативності, у другому – найвищий.

На протигагу цій теорії, теорія конверсійної омонімії Н. Солнцевої та В. Солнцева ставить під сумнів належність одного слова до різних граматичних категорій. Учені стверджують, що пари слів, які відрізняються тільки за граматичним значенням, наприклад: 画 huà – картина, 画 – huà малювати, можна зарахувати до групи конверсійних омонімів [20, с. 96]. Отже, ми маємо справу з парою омонімів: дієсловом 画 huà – малювати, що володіє найвищим ступенем предикативності, та іменником 画 huà – картина, який має найнижчий ступінь предикативності.

Дослідженням граматичних категорій предикатів у сучасній китайській мові також займався Д. Карпека. На його думку, функцію предиката в реченні можуть виконувати слова, які самостійно виконують роль присудка. Д. Карпека зазначає, що предикативну функцію в реченні може виконувати тільки присудок, оскільки в китайській мові роль присудка може виконувати прикметник, дієслово та дієслово-зв'язка, ці категорії об'єднуються в один клас 叙述词 xùshùcí предикати [21, с. 245].

У свою чергу, китайський синолог Ван Лі зараховує до класу 叙述词 xùshùcí слова (більшою мірою дієслова, меншою – прикметники й іменники), які містять найбільш інформативне навантаження та виконують функцію присудка 叙述语

xùshùyǔ у розповідних реченнях 叙述句 xùshùjù. Ван Лі зазначає, що прикметники та іменники, які виконують функцію присудка в розповідних реченнях, обов'язково повинні бути оформлені аспектуальними афіксами 了 або 着. Наприклад: 幸亏我从小奶了你。Xìngkuī wǒ cóngxiǎo nǎile nǐ. На щастя, я змалку годувала тебе груддю.

До класу 叙述词 xùshùcí, за дослідженнями Вана Лі, також зараховуються звуконаслідування, які виконують роль присудка в розповідному реченні: 什么大事, 管咕咕唧唧的。Shénme dàshì, guǎn gū gū jī jī de? Що це за серйозна справа, про яку ти весь час бормочеш [22, с. 63]?

До кола досліджень Вана Лі також належать праці, присвячені висвітленню проблематики предикативного зв'язку в китайській мові. Доволі часто речення ускладнюються конструкціями зі своїм предикативним зв'язком, це конструкції, які містять власний суб'єкт і предикат. Ван Лі класифікував такі конструкції за першим і другим розрядом, до першого розряду належать конструкції, які виконують функцію додатка або займають позицію суб'єкта в цілому реченні; до другого розряду – конструкції, які в реченні виконують роль означення для уточнення місця або часу.

На основі наведених вище прикладів можна припустити, що слово або група слів, які належать до групи присудка в реченні, можуть мати «предикатну функцію». Однак таке твердження є не зовсім коректним, адже варто пам'ятати, що структурною основою китайської мови є предикативне відношення. Праці Ч. Лі й С. Томпсон присвячені дослідженню та висвітленню предикативного відношення, яке пов'язує між собою, на думку вчених, основні мовні категорії – топік і коментар (компонент, що характеризується, – топік; компонент, який характеризує, – коментар) [10]. Дослідженням особливостей топікового зв'язку в китайській мові також присвячував праці В. Курдюмов. За твердженням В. Курдюмова, топіковий характер речення означає те, що позицію підмета може займати будь-яке слово, про яке йдеться в реченні, і при цьому неважливо, чи є воно суб'єктом, об'єктом, адресатом, позначенням місця тощо. Наприклад: 借者无不借给 jièzhě wú bù jiè gěi «Ніколи не відмовляю тим, хто просить у борг», букв. «тим, хто просить у борг, ніколи не відмовляю». Компонент, який підлягає опису (топік), – 借者 jièzhě «ті, хто просять у борг»; компонент, який несе в собі основну інформацію, характеристику (коментар), – 无不借给 wú bù jiè gěi «ніколи не відмовляю». Варто наголосити, що класична граматична основа (підмет, присудок) не є повністю узгодженою з позиціями топік – коментар. Топік – коментар – це синтаксична структура, яку мовець спершу породжує на ментальному рівні, а вже потім здійснює реаліза-

цію вербального мовлення, за необхідності перетворюючи таку структуру на класичну синтаксичну структуру *підмет – присудок* [11, с. 125]. Отже, можемо припустити, що, породжуючи первинну структуру *топік – коментар*, мовець від самого початку визначає позицію предиката.

Згідно з дослідженнями Ю. Степанова, місце предиката в реченні пов'язано з таким явищем, як емпатія мовця (автора), він уводить поняття «трансформаційний предикат» – слово, яке може бути як суб'єктом судження, так і предикатом залежно від погляду мовця на ситуацію [23].

Оскільки предикативний зв'язок – це зв'язок, який наділяє речення предикативністю, тобто низкою ознак, за якими речення сприймається як автономна одиниця, варто звернути особливу увагу на типи предикативного зв'язку в китайській мові: Люй Шусян виокремлює такі типи предикативного зв'язку [9, с. 59]:

1) **іменник + іменник** (може вживатися з дієсловом зв'язкою або без неї), наприклад: 我是文字学家 *Wǒ shì wénzì xué jiā Я філолог*. У цьому реченні 我 *wǒ* виконує роль підмета, а 是文字学家 *shì wénzì xué jiā* виконує роль присудка й водночас є предикатом. Як логічний предикат воно розповідає про предмет судження (我) про мене, як комунікативний предикат дає пояснення, є основною частиною повідомлення, як семантичний предикат воно приписує ознаку (我) мені;

2) **іменник + дієслово**, наприклад: 教授进来了。 *jiàoshòu jìnláile Професор зайшов*. У ролі підмета – 教授 *jiàoshòu* «професор», а в ролі присудка і предиката – 进来了 *jìnláile* – «зайшов». У цьому реченні предикат 进来了 *jìnláile* є граматичним, логічним, семантичним і комунікативним;

3) **іменник + прикметник**, наприклад: 山高。 *shān gāo Гора висока*. Функцію підмета виконує 山 *Shān* «гора», а функцію присудка 高 *gāo* «висока»

Зазначені вище дослідження вказують на те, що значення предикату генерується в нерозривному зв'язку із семантичною та функціональною стороною, семантичний аспект визначає предикат як носія найважливішого смислового й інформативного обсягу, синтаксичний аспект визначає функції предиката в реченні.

Висновки. Оскільки у вітчизняній і зарубіжній лінгвістиці переважна частина досліджень категорії предикату ґрунтується на функціонально-семантичних розвідках, а значення семантичного предикату вказує на ознаку предмета (суб'єкта) і можливість зміни ознаки та стану предмета в просторі й часі, категорію предикату в сучасній китайській мові варто досліджувати в синтаксично-семантичному аспекті, розрізняючи граматичну та логічну категорію. Уважаючи на широкий спектр досліджень і підходів, присвячених висвітленню граматичних і семантичних особли-

востей категорії предикату та предикативних відношень, перспектива подальших розробок полягає в розгорнутому аналізі категорії предикату в сучасній китайській мові.

ЛІТЕРАТУРА

1. Семантический энциклопедический словарь / под ред. В.Н. Ярцевой. Институт языкознания АН СССР. Москва : Советская энциклопедия, 1990.
2. Петухин В.А. Логика предикатов. Курс: дискретная математика. 1999. URL: <https://cutt.ly/QgtEZaM> (дата звернення: 30.09.2020).
3. Арутюнова Н.Д. Лингвистический энциклопедический словарь. Москва : Советская энциклопедия, 1990. С. 392.
4. Мещанинов И.И. Члены предложения и части речи. Москва-Ленинград : Академия наук СССР, 1945. С. 324.
5. Вайсберг И.И. Weissberg J. Theoretische Grundlagen der deutschen Grammatik. Siegen, 2003.
6. Прияткина А.Ф. Русский язык. Синтаксис осложненного предложения. Семантический предикат. Предикатная лексика. 2016. URL: <https://cutt.ly/8gtQZWL> (дата звернення: 30.09.2020).
7. Золотова Г.О. Очерк функционального синтаксиса русского языка. Москва : Наука, 1973. С. 352
8. Ван Ли. Основы китайской грамматики. Москва : Издательство иностранной литературы, 1954. С. 147.
9. Люй Шу-сян. Очерк грамматики китайского языка. Часть первая. Категории. Москва : Наука, 1965. С. 349.
10. Li Ch. N., Thompson S.A. Mandarin Chinese: A Functional Reference Grammar. Berkley : University of California Press. 1981. 691 p.
11. Курдюмов В.А. Курс китайского языка. Теоретическая грамматика. Москва : Цитадель-Трейд ; Лада, 2005. С. 576.
12. Драгунов А.А. Исследования по грамматике современного китайского языка. 1 изд. Москва – Ленинград : Академия наук СССР. 1952. С. 230.
13. Красухин К.Г. Опыт построения универсальной классификации предикатов. 3 изд. Москва : Лесной вестник. 2002. С. 62–75
14. Мартынов В.В. Категория языка. Семасиологический аспект. Москва : Наука, 1982. С. 192.
15. Демьянков В.З. Предикаты и концепция семантической интерпретации. *Известия АН СССР. Серия «Литератур и язык»*. 1980. № 4. Т. 39. С. 336–346.
16. Бондар О.І. Предикати модусу в українській мові. *Науковий вісник Чернівецького університету*. 2009. № 465–477. С. 61–64
17. Любимова Ю.С. Засоби реалізації категорії оптативності в сучасній китайській мові.

Науковий вісник Міжнародного гуманітарного університету. Серія «Філологія». 2019. № 43. Т. 6. С. 154–157.

18. Пашченко Ю.А. Предикативность и предикат в лингвистике и логике. *Вестник Таганрогского государственного педагогического института им. Чехова. Серія «Гуманитарные науки»*. 2006. № 2. С. 70–72.
  19. Боговик О.А. Семантична класифікація предикатів. *Актуальні проблеми слов'янської філології. Міжвузівський збірник наукових статей Серія «Лінгвістика і літературознавство»*. 2009. № 22. С. 480–491.
  20. Солнцева Н.В., Солнцев В.М. Теоретическая грамматика современного китайского языка. Проблемы морфологии : курс лекций. Москва : Военный институт, 1978. С. 152.
  21. Карпека Д.А. Глагол и грамматические категории предикатов в современном китайском языке. Санкт-Петербург : Восточный экспресс, 2017. С. 384.
  22. 王力. 中国语法理论. 中华书局. 1955. 523页.
  23. Степанов Ю.С. Имена. Предикаты. Предложения. Монография. Москва : Наука, 1981. С. 361.
- REFERENCES**
1. Yartseva, V. N. (1990). *Semantic Encyclopedic Dictionary* [Semanticheskij entsiklopedicheskiy slovar']. Moscow: Soviet Encyclopedia.
  2. Petukhin, V. A. (1999) Predicate logic. Course: Discrete Mathematics [Logika predikatov. Kurs: diskretnaya matematika]. Retrieved from <https://cutt.ly/QgtEzAM>.
  3. Arutiunova, N. D. *Predicate* [predicat]. *Linguistic encyclopedic dictionary*. Moscow. Soviet encyclopedia.
  4. Meshchaninov, I. I. (1945) *Members of the sentence and part of speech* [Chleny predlozheniya i chasti rechi]. Moscow-Leningrad: USSR Academy of Sciences.
  5. Weissberg, J. (2003) *Theoretical foundations of German grammar*. Wins.
  6. Priyatkina, A. F. (2016) Russian language. Complicated sentence syntax. Semantic predicate. Predicate vocabulary. [Russkiy yazyk. Sintaksis oslozhnennogo predlozheniya. Semanticheskij predikat. Predikatnaya leksika]. *Electronic Journal SciCenter.online*. Retrieved from <https://cutt.ly/8gtQZWL>.
  7. Zolotova, G. O. (1973) *Essay on the functional syntax of the Russian language* [Ocherk funktsional'nogo sintaksisa russkogo yazyka]. Moscow: Science.
  8. Van Li. (1954) *Fundamentals of Chinese grammar* [Osnovy kitayskoy grammatiki]. Moscow: Foreign literature.
  9. Lü Shu-xiang. (1965) *An outline of the grammar of the Chinese language Categories*. [Ocherk grammatiki kitayskogo yazyka. Katehorii]. Moscow: Nauka.
  10. Li Ch. N., & Thompson S. A. (1981) *Mandarin Chinese: A Functional Reference Grammar*. Berkley: Univ. of California Press.
  11. Kurdyumov, V. A. (2005) *Course of the Chinese language. Theoretical grammar* [Kurs kitayskogo yazyka. Teoreticheskaya grammatika]. Moscow: Citadel-Trade; Lada.
  12. Dragunov, A. A. (1952) *Research on the grammar of the modern Chinese language* [Issledovaniya po grammatike sovremennogo kitayskogo yazyka]. Moscow – Leningrad: USSR Academy of Sciences.
  13. Krasukhin, K.G. (2002) Experience in constructing a universal classification of predicates [Opyt postroyeniya universal'noy klassifikatsii predikatov]. Moscow: *Lesnoy Vestnik*. 3. 62–75.
  14. Martynov, V. V. (1982) *The category of language. Semasiological aspect* [Kategoriya yazyka. Semasiologicheskij aspekt]. Moscow: Nauka.
  15. Demyankov, V. Z. (1980) Predicates and the concept of semantic interpretation [Predikaty i kontseptsiya semanticheskoy interpretatsii]. Moscow: *News of the USSR Academy of Sciences. Series of literature and language*, 4(39). 336–346.
  16. Bondar, O. I. (2009) Predicates of mode in the Ukrainian language [Predykaty modusu v ukrayins'kiy movi]. *Scientific Bulletin of Chernivtsi University*. 475 – 477. 61–64.
  17. Lyubimova, Yu. S. (2019) Means of realization of the category of optativity in modern Chinese [Zasoby realizatsiyi katehoriyi optatyvnosti v suchasnyy kytays'kiy movi]. *Scientific Bulletin of the International Humanities University. Ser.: Philology*. 43(6). 154–157.
  18. Pashchenko, Yu. A. (2006). Predictivity and predicate in linguistics and logic [Predikativnost' i predikat v lingvistike i logike]. *Bulletin of the Taganrog State Pedagogical Institute. Chekhov. Ser.: Humanities*, 2. 70–72.
  19. Bogovyk, O A (2009). Semantic classification of predicates. Current problems of Slavic philology [Semantychna klasyfikatsiya predykativ. Aktual'ni problemy slov'yans'koyi filolohiyi]. *Inter-university collection of scientific articles. Ser.: linguistics and literary criticism*, 22. 480–491.
  20. Solntseva, N. V., & Solntsev, V. M. (1978). *Theoretical grammar of the modern Chinese language. Problems of morphology* [teoreticheskaya grammatika sovremennogo kitayskogo yazyka. Problemy morfologii]. Moscow: Military institute.
  21. Karpeka, D. A. (2017). *Verb and grammatical categories of predicates in modern Chinese* [Glagol i grammaticheskiye kategorii predikatov v sovremennom kitayskom yazyke]. St. Petersburg: Vostochnyy ekspress.
  22. Wang Li (1955). *Chinese Grammar Theory* [zhongguo yufa lilun]. Zhonghua Book Company.
  23. Stepanov, Yu. S. (1981). *Names. Predicates. Suggestions* [Imena. Predikaty. Predlozheniya]. Moscow: Nauka.